

Herrns Tjeneste.

(Af Jonas Dahl i "Aarb. Afkætt.")

Ref.: Hvor sølig er den lille Bof!

Guds Engel til Maria kom
Og lovede hende id;
Dun haled sig i Troen from
Og gav sig til sin Gud:
"Jeg Herrens Tjeneste er,
Er glad, naar, som han vil, det ser."
Dun Verdens Frelser til i Rom;
Bellignet hendes Navn!

Guds Engel lærer Olfen om
Endnu til Na og Naer;
Bellignet hær, som følger from
Og glad Marias Spor. —
Som luffer end i Hjertet ind
Guds øjen Søn med Naaden sin,
For Herren muligt allig troer
Og glemmer paa hans Ord.

Bellignet hær en Abiade, som
Til Jesus vier sig
Hra Ungdom indtil Alderdom
Vaa Hjertelighedens Vej;
Sørg til at tjene et bered
Hjortdre, Mand og Menighed,
Og lærer Børnet Hjertevorn
Til Jesus paa sin Arm.

En kvinde Kirken Herer her,
Og Kvinden lærer end
Duns Kirke i de samme Hær
Vel fuldt som fast som Mand;
Dun var ved Pan og Willa Haand,
Ved Hængsels og Laalmodi Raad
Guds Kirke glemmer mangslogs Veir
Til Hjertelighedens Veir.

Gud give Kirken vor, og vild
I Verden, indlader Ira,
Som tjener Gud i Hjemmet sit
Og Menigheden fra;
Som sig fornegter roll som Rut
Og gir med Guds Gud sin Gut;
Talia sig i Tjeneste Hær
Og Menico i Pan.

Betragtning.

"Derfor vil jeg helst rose mig af mine Skæbelsigheder, forat strifti Kraft kan bo i mig. Derfor er jeg vel tilfreds i Skæbelsigheder, i Forhaenninger, i Trængsler, i Forsælgelser, i Anger for strifti Skuld; thi

naar jeg er skæbellig, da er jeg stærk" (2 Kor. 12, 9, 10).

Hvor ofte længes vi dog ikke efter at føle os frøstige og stærke, og viger vi ikke tilbage for Svag-

Dette viser, at vi endnu indseet, at det netop er vor Svag-

Naar man vil dog er saa fene til at fatte dette? Men de fana Børn

"Selig er det Menneske, hvis Størke er i dia," siger Salmlisten (Salme 84, 5).

Hjort består da egentlig denne Selligbed? Jo deri, at vor Svagbed

Hjertelighedens Bæsen er at for-

Men vil ikke kan lære endnu mere af det lille Barn?

Men det vil i Moderens Elsked, lærer det at forstaa Moderens Hjert-

Og senere den, naar Børnet vol-

udføre, kan være meget ubetydelig, men med hvit-

Og hvad er vel mere taknem-

En Veitjener kunde uden Luff

Derfor har vi ogsaa Vaa til at si-

Vi give Kvotiens Ved til vorer:

Mange fana og ubetydelige Hjert-

Hvillen Glæde det skal blive at hør-

Naatte vi altid mindet, at han,

som engang skal være vor evige Blæ-

Dans Hjertelighed er Trofasten i

Naatte vorer Hjertier mere og me-

—Efter "Aarb."

Paulus og Festus, Sandhed eller

Der var forløbet omkring 30 Aar

Hero havde endnu ikke givet Luff

Statholderen var i Forlegenbed

her over Paulus, dels til et ortigt Tilbederis for sine Sjæle, dels ogsaa i Haad om at blive beder orienteret i denne Sag.

Til denne fattige Tid fandtes et pragtfuldt Tseiffah i Aetisolen: Hestus med Helge, Agrippa og Perculius med Høstet, Embetsmand, Hoflaug, vrede Præster og værdige Raadsmænd. Og frem for hele denne forsamlede Verden førtes en ensom, tidlig afdet Mand med Sporene af brandende Arbejde og overfandne Udveksler paa sin Skikkelse og sit Ansigt.

Jesu Kristi Tjener Had overfor denne Verdens Børn.

Og nu begynde han at tale. Han fortalte, hvorledes en himmelsk Aabenbaring var bleven ham tildele, som ganske havde omformet hans Liv, saa at han derefter var draget omkring for at prædike, at man skulde omvende sig og tro paa Jesus. Hvad var en Agrippas Pragt, en gyldig Prinsesses Skjæbne eller en Hestus' Raat for ham, der havde seet den opstandne i hans Herlighed? Han en elendig Plutter og tom Tant.

Men bag alle de udoortes Hjalte saa han ogsaa de udoelige Sjæle, de belnittede, omtumlede Sjæle, der lode sig forherresellen luge. Og i brændende Rangel ligede han efter at bevæge disse Sjæle til at lade sig frelse og finde Raade, for det var for sent, saaledes som han selv en Gang havde ladet sig frelse.

Hestus havde længe hørt paa den festsomme Forjættelse og stræbt at følge de for ham, Romeren, fremmede Tankegange. Men efterhaanden blev det ham for meget; han afbrød Taleren.

Hals medlidende, halv foragtligt raable han ned gennem Salen: „Du taler, Paulus; den megen Værdighed gjør dig rolende.“

„Nei, heiløvede Hestus.“ Klang det tilbage, „jeg taler ikke; men taler sande og betænksomme Ord.“

„Hvem havde Ret? Hvad var Paulus' Ord? var det Sandhed eller Affind?“

De to Mand, som stod der i Aetisolen i Cafarea overfor hinanden, tilborte to forskellige Verden. Hestus var en af dem, paa hvem denne Verdens Gud havde forbiladet Sansen, saa at han ikke kunde erkende Evangeliet's klare Lyd; Paulus var en af den Skare, om hvilken Messias' Ord gjaldt: De er ikke af denne Verden. I den Verden, af hvilken Paulus var bleven Væger, gjaldt andre Værdier og raadede andre Begreber med Hensyn til, hvad der var sandt og falskt, fornuftigt og taabeligt, værdifuldt og ligegyldigt end i den Verden, i hvilken Hestus var fangen. Derfor forstod Verdens-

Barnet ikke Gudsbornet. Han hørte et Sprog, som han ikke begreb; han manglede Organet for Sandheden heroverfra. Med sin stumpe Skjelnerne skjæmmede han ikke, at Manden foran ham var en af de store, en Værdier i Sandhedens Verden. Han havde ikke Ple for den Mandens Herlighed, som boede i denne uanfælgelige Verden. For Verdens Børn var det Affind, hvad der for Jesu Disciple var fornuftig Sandhed: Evangeliet, Hedningerne en Daarskab, Jøderne en Forargelse. Jøden Agrippa anede vel noget om Evangeliet's Sandhed. Det faldt ham svært helt at unddrage sig Indtrykket af Apostelen's projektive Personlighed. „Der mangler lidt i, at du overtaler mig til at blive en kristen,“ sagde han. Dog, virkelig at blive en kristen var ogsaa for Agrippa — Affind.

Men ikke ogsaa vi i vore Dage har hørt, hvorledes denne Verdens Børn, dannede og udannede, demmer paa samme Vis om Evangeliet som en gang Hestus, kun maasse ikke altid saa bekligt?

Skal vi andre os derover?

Jesus var kommen fra den evige, højere Verden ind i Verden, som haabløst havde indviklet sig i Vildfarelse; og med sine guddommelige Pine saa han paa denne Verdens Skindvæsen, hvis Glans forgik for Bliffligt fra disse Pine. Under hans Værelse forandrer Tingene sig og aabenbarer sig som det, de er. Forjættelse's Guld er for ham kun værdiløst Messing; men de foragtede Tynderes Værdstøtter vurderede han som kostelige Perler. Den floge, forsigtige Forretningssmand, der udvider sine Eiendomme og har god Forstand paa at forøge sin Formue, er i hans Pine en Nar, naar han ikke har lært paa at sørge for sin Sjæl. Det Jordeliv, som er det hele Liv for det verdslige Menneske, er for ham kun en flugtlig Stund, hvis eneste Værd bestaar i at kunne være Frukt for Evigheden. Det er for Menneskesjælens Skuld Jesus har havt Mæie; den er for ham det usorgjængelige, det uendelige værdifulde paa denne forfængelige Haffars Jord. Besiddelsen af al Verdens Herlighed kan ikke opveie at tage Skade paa sin Sjæl. Lad Vægemet dø — hvad Ragt ligger paa Vægemet? naar kun Sjælen ikke gaar fortabt histnede i Aigrunden, hvor ingen Straale mere skinner af den guddommelige Ajarlighed og den guddommelige Forbarmelse.

Sjælen er alt for Jesus.

Sjælen er Mennesket. Den rige Mand døde og blev begravet, og da var han i Helvede, han, alt, hvad der virkelig var levende ved Mennesket, d. e. hans Sjæl. Og den fattige Mand døde og blev henbaaren af

Englene i Abrahams Skjød — men ikke hans Vægeme, som blev begravet. Tydsprocessen, som for Verdensmennesker betyder den fuldstændige Tilintetgjørelse, er efter Jesu Ord en ligesaa ligegyldig Process for dem, som tror paa ham, at de neppe berører den: de skal leve, selv om de dø, ja, de skal aldrig dø. Derfor den eiendommelige Dobbeltmenting i Ordet „Liv“, naar det hedder: den, som vinder sit Liv, skal miste det, og den, som mister sit Liv for min Skuld, han skal vinde det. Derfor udspringer Cuvurberingen af alle Værdier. Alle de Forstillinger, hvori det vildfarende, forstammede, timelige Menneske har levet sig ind, bliver omformet, da alle Ting maa bedømmes efter Evighedsens Maalestok, som er den eneste rigtige for Sjælen. Apostlerne vidste helt vel, hvad det betød at komme til Troen paa Jesus; det var en indre Opvækkelse, som bragte det naturlige Væsens Grundvoelde til at give sig i alle Jager. Derfor sammen lignede de Cuvurberelsen med det gamle Menneskes Død og et nyt Menneskes Opstandelse. De traadte her i Messias' Spor, som havde sagt, at kun den kunde indgaa i Guds Rige, som havde gennemlevet en ny Fødsel.

Evangeliet vender sig til det inderligste i Mennesket.

Menneskets Sjæl er en død Liv, men mange Mennesker vogter sig angstelig for at se ned i denne Aigrund. De søger omhyggelig at sparre for Adgangen og skjuler den med Blomster og med Speile, som kun reflekterer Hververdenen. For saadanne gives der ingen indre Opvækkelse, kun ydre. De glider oftest i det vedtagne behagelige Velsøgning. Men mangen en Gang bruser det op i Dubet, Brændingen klatrer mod de jelsstabelige Vedtagters Speilruder. Sjælen lundgjer sin Tilværelse ved en indre Bevægelses stormende Vælgang. Sjælen kaldes frem fra den evige Værens Aigrund, Sjælen melder sig; den søger at sprænge de Væsker, hvori man har kastet den; den vil sin Ret.

Hvad er hele det ydre Jordeliv imod det, der tildrager sig i Mennesket, naar Sjælen rører sig? Det kan være Bøllst at lade sit Vægeme brænde for at overleve Sjælens Næmmer. Hvad kan dette Dyd skule? Helvedesfynd og Himmelsalighed kan det være i sig.

I vort aandelige Væsens Dybde maa vi stige ned og hente Svaret paa Spørgsmaal: Er Evangeliet Sandhed eller Affind? („At.“)

„Jeg kan ikke!“

„Jeg kan ikke!“ var det sedvaulige Svær, som en Højmand gav, naar han blev opfordret til at støtte dette

eller hint kirkelige Normal med Vægebidrag. Han var naturligvis som Stortjernens Forretningssmand flest udsat for stadigt Overhæng om at give til allehaande borgerlige Niemed og Vælgjærenhedsanstalter og kunde, ja maatte vel ofte sige Nei til saadanne Forlangender. Men han havde dog forholdvis store Indtægter, og det stemte derfor ikke godt med hans Aars paa at anses for en god kristen og et ivrigt Vælgjærenhedslent, at han ofte sagde Nei, ogsaa naar det gjaldt Kirkens Fremme og Sjæles Frelse.

En Dag kom en, der af Samfundet var udsendt til at samle Vænge til et udoendigt kirkeligt Foretagende, til ham med Anmodning om at bidrage. „Jeg kan ikke!“ var det gamle forte Svær.

Judsamleren havde imidlertid bemærket, at Højmandens Værelser var udstyrede med megen Vælfus og sagde derfor rolig til ham: „Ja, jeg ser, at De virkelig ikke kan ode noget. Den, som har saa mange og store Udbyg for sin egen Vælfæmighed, som denne Vælfus vidner om, kan han ikke have noget tilovers for Gud. Jeg skal ikke brode Dem oftere.“

Disse sandige Ord har en velsignet Frugt. Højmanden søgte, hvor sammelig et Liv er, som trænger alt for sig selv og intet gjør for Gud, og han levede for Fremtiden som en tro Guds Tjener. — Efter det tykke.

Den aabne Grav.

Salm. 116, 3, 8: Døden Hæb omstændte mig, og Gravens Angelter vare over mig, jeg sølte Angel og Bedrøvelse. Men Herren friede min Sjæl fra Døden, mit Liv fra Graad og min Fod fra Fald.

For nogle Aar siden tildeog sig følgende Begivenhed i Moskva, den næststørste By i Rusland. En fransk Dame, Fru V., som var paa et Besøg hos en Veninde, blev opholdt til langt ud paa Natten. Da hun nu vilde hjem, men dog ikke havde Mod paa at gaa, blev der sendt Bud efter en Vogn. Uheldigvis var der paa den Plads, hvor Hærfælleue plejede at holde, intet andet Hæretoi at faa end de saa kaldte Træskler, af disse leiede man derfor en til hende. Træskleren hjørte frem, Arnen steg ind, sagde Aussen Vælfed, hvor han boede, og det lette Hæretoi lede oftest i fluvende Kart. Den rige Dame havde en Guldskæde om Halsen og kostbare Ringe i Fæne, og hun var derhos hørt en ganske udmerket Raabe, føret med Vælfærf. Aussen, som havde lagt Merke til denne Stads, i det man fulgte Fruen til Vognen, besluttede her at gjøre et godt Vælfed. Medens hun sad indsvøbt i sin Klan-

de, uden at any nogen Fare, havde han derfor forladt den rigtige Vej, og det mindst behøvede skvarter af Staden saa allerede dag ved dem, da Fru L. hvem denne Rejse syntes at være vel lang, fattede til Slægt tilbage og saa sig om. Til sin store Straf opdagede hun nu, at hun befandt sig paa aaben Mark. Strax befalede hun Skuffen, at han skulde holde; hun roede om Hjælp, men forjæves; i Stedet for at efterkomme hendes Befaling, kjørte Skuffen endnu stærkere til. I sin Angest rev hun Nummeret*) af ham og truede med at ville melde ham paa Politifammeret, derom hun ikke stibiffelig kjørte hende hjem til hendes Bopæl. Hvad enten nu Skuffen allerede havde naaet det Sted, som han havde udset til der at udøve sin Forbrydelse, eller han paa Grund af Fruens Modstand ikke turde vente længer, nok er det, han holdt pudselig stille, steg ned af sit Sæde og nærmede sig den ene Side af Bogen. Men til Lykke fattede den angstede Dame sig strax, sprang ud fra den anden Side og løb, alt hvad hun kunde, indtil hun paa een Gang mærkede, at hun befandt sig paa en Kirkegaard. Men Skuffen løb snart bagæfter og forfulgte hende med stor Jær; thi nu var det ham ikke blot om at gjøre at bemagtige sig hendes Røstbarheder; men det gjaldt tillige hans eget Liv, som nu stod paa Spil, efterdi Fruen havde beholdt hans Nummer. Denne havde imidlertid vundet et lidet Jærpeing, og det var beslægtet Nat, saa at man neppe kunde se et Skridt foran sig. Med et aabuede Jorden sig under den flugtende Dames Fødder; hun troede at synke ned i Dybet, og fort efter befandt hun sig i en aaben Øen, som var beklænt til at modtage et Vg den følgende Morgen. Men i Stedet for at forjædes herover, indsoa den behjertede Kone strax, at denne Øen var for hende et Tilflugtssted i Røden; derfor tvang hun sig og forblev ganske rolig.

Høveren havde set hende forvinde som en Skjage. Han kom tæt forbi Øaven og søgte efter hende i alle Retninger; men forjæves. Fru L. var reddet. En god Del af Ratten tilbragte Skuffen med at danse om paa Kirkegaarden; thi han haabede endnu bestandig at skulle finde hende, som holdt hans Liv i sin Haand.

*) Dyrefuskene i Rusland ere forsynede med en Avest og et Nummer, som berager med ad Ruggen paa dem, saa at den Person, de kjøre for, altid har det for sig og kan tage det af dem, dersom han er misforntet med Befordringen, i hvilket Tilfælde Skuffen gjerne anmeldes for Politiet og drages til Ansvar.

Snart søgte han at skræmme hende ved de frygteligste Trusler, snart bestræbte han sig for at røre hende ved de indskræmte Bønner, i det han haabede paa, at han ikke vilde gjøre hende noget ondt, men derimod kjøre hende hjem til hendes Bopæl, naar hun blot vilde give ham Nummeret tilbage, som hun havde taget fra ham. Men Fruen lod sig hverken skræmme af hans Trusler eller losse af hans Bønner; hun forblev i den skumle Øen, stum og ubevægelig som Liget, hvis Blods hun nu indtog. Omsider da Ratten var forløben, og det groede ad Dag, saa Skuffen sig nødsaget til at forlade Kirkegaarden og tage Flugten i stærke Hast. Imidlertid vedblev Fru L. at holde sig skjult, indtil det var blevet fuldkommen Dag. Et Par Timer efter var Tøgen anmeldt, og Nummeret afleveret paa Politifammeret. I tre Dage holdt Jægtningen sig skjult i Skovene omkring Moskva; men da tvang Hunger og Kulde ham til at søge et Tilflugtssted i en liden Vandløb. Der blev han snart opdaget og fængslet og til sin fortjente Straf.

Taf for alt, i Jesu Navn.

Den, som kan tro, at Jesus elsker ham, den har ikke Narrog til at bedrøve sig over nogen Mafke og Videlse, undtagen over Sunden, som er den stærke Mafke og Videlse og som viselig fortjener Sorg. Men ogsaa Bedrøvelsen over Sunden skal ikke føre til Fortvivelse, men til Glæde, til den Glæde nemlig, som alle bodfærdige Syndere saa, naar de søge og finde Jesus, og den Naade han giver. —Begel.

W. & S. Schmidt Co
307 THIRD STREET,
MILWAUKEE, WISCONSIN

Skrib eller ved Bestilling af Kaffestærker, Rør, Kaffeluger, Kaffestærker, Efterskriver, Solmelastier, Kaffes, Bænkstænder og Kaffebæle. Skrib eller ved til os.

Gaa til
Hirsch,
Den gamle erfarne Apotheker fra Kjøbenhavn med et stort Assortiment samt for nærliggende Familie Mediciner af alle Slags — som: **Sofmandsdræder, Raftedråder, Rigadalsen** etc.

Apothekeren er altid villig til at give Raad om Anfæls

Post-Ordre afsendes pr. Dagsorden.

Adresse:
Hirsch Pharmacy Co.,
1405 1st Ave. Nj. Pike Street
Seattle, Wash.

HOTEL DIRECTORY.
Vi anbefaler vore Venner at benytte sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.
HOTEL GORDON
1305 1/2 Pacific Ave. Tacoma
Rum per Dag, Uge eller Maaned
THOS. L. HOLMES, Prop.

Spokane.
When in Spokane stop at
Hotel Alger
Opposite N. P. Depot
Transients & Specialty
Free baths.

Los Angeles.
Portland
HOTEL AND CAFE
516 So. Mill St.
Ligeoverfor Central Park
Los Angeles California
P. P. Paulsen, Prop.

New York.
LUTHERSK PILGRIM-HUS
No. 2 State St., New York.
Nærmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter
Kristeligt Hæberg for Indvandrere og andre Rejsende.
Pastor R. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og staar Emigranterne til Raad og Doad.

EASTERN REALTY CO.
Kjøb og sælge
Vi kan anskaffe det bedste Land i gamle saavel som nye skandinaviske settlementer
18 Riverside Ave. Spokane, Wash.

For førsteklassens Fotografier henvend dem til den velkendte dygtige norske Fotograf
J. P. AABERG
1322 Pacific Ave. Tacoma

DR. L. N. JACOBSEN
Norsk Læge og Kirurg
Kontortid 10—12, 3—4 og 7—8
Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg Seattle, Wash.
Office Phones—Main 2177; Ind. 2202
Residence: Ind. 2620.

DRS. ROBERTS, DOERREP AND BLODGETT
Dentists
1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash.

C. C. MELLINGER
Begravelses-Direktør
Skandinavisk og Tysk Tale
Phones Main 251. Home A 1251
910-12 Tacoma Ave. Tacoma, Wash.

DRS. J. W. & H. D. RAWLINGS
Tandlæger
217-218 Warburton Bldg.
Telephone Main 2195
Cor. C & 11th Sts., Tacoma, Wash.

Opdrag fra Luther Publ. House.
Steamship Agency
Billetter paa alle første Klasses Linier
VISELL & EKBERG
1308 Pacific Avenue
Tacoma — | Wash.

Lien's Pharmacy
Skandinavisk Apothek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udfyldes nøjagtig
M. 7214 1102 Tacoma Ave.

Skandinavisk
Begravelsesbureau
F. M. LYNN
Telephone Main 1745 Home A 4745
GAFFNEY & LYNN.
945 Tacoma Ave.

Student - Supplies
of all Kinds
Vaughan & Morrill Co.
926 Var. Ave., Tacoma, Wash.

SAM CROW HOUSE FURNISHING COMPANY
225-27-29
Riverside Ave. Spokane Wash.
Complet Udvalg Linooleums, Carpets, Møbler, Ovne og Crockery.
Telephone Main 2494

Alterbilleder Fortællinger og Billeder maler og udfører alle og billigst til Arbejde gaaet over. Et stort Assortiment. De bedste Malerfarger leveres. Skrib eller Bestilling til **Erne Berger, Koffin.**
544 1/2 East St., Portland, Oreg.

ENGER & JESDAHL
Klædeshandlere
Er det norske Hovedkvarter i Everett
1618 Detroit Ave.

W. H. Mock & Sons
Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers
PHONES - - Office Main 126
Residence - | Red 3081
Main 2512
Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1055 Kirk St., Bellingham, Wn

ROBT. W. COLLINS
Suite in Wiggett Bldg.
handler med Real Estate og Inveit
Landelensbank. Loan
CORUR D'ALENE. IDAHO

"Pacific Herald."

A Religious Weekly,
Kristeligt Ugeblad udgivet af Prestefor-
samlingskomiteen for Pacific Distrikt af den
Nordlige Synode ved en Komite.

Entered at the postoffice at Parkland,
Wash., as second class matter.

Alt vedrørende Redaktionen ind-
sendes til A. D. Bjerke, 1818 Dono-
van Ave., South Bellingham, Wash.

Alle Nyheder, Beskjendtgjørelser og
Notiser indsendes til "Pac. Herald"
News, Puget Sound Posten, Ta-
coma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Forret-
ning besørages af Post. S. M. Tjer-
nagel. Breve adresserede "Pacific
Herald," Stanwood, Wash., vil naa
ham.

Bladet koster

For Aaret .....\$ .75
For Aaret til Canada..... 1.00
For Aaret til Norge..... 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Lidt Statistik.

Dr. Pieper, Formand for den luth-
eriske Missionsnævn, giver i sin
Årberetning til Synoden en Over-
sigt over dens Best. i de forløbne 3
Aar fra 1904 til 1907. I dette Tids-
rum har den luth. lutheriske Missions-
nævn haft en Forsøgelse af 125 Pre-
ster, 284 Menigheder, 38,381 Ko-
mmunikanter og 158 Menigheds-
skoler. Han gjør opmærksom paa, at Antal-
let af Skolebørn ikke var meget stør-
re ved Udgangen af 1907, end det
var i 1904. Da var der 96,888 Sko-
lebørn, nu er det 96,913, altsaa kun
en Forsøgelse af 25 Børn. Antallet
af døbte Børn var heller ikke meget
større i 1907, end det var i 1904. Da
var der 33,264, nu er der 34,102,
altsaa en Forsøgelse af 838 døbte
Børn. Til de to sidste Opgaver fører
Dr. Pieper følgende Bemærkning:
"Vi maa med Guds Ord ligeoverfor
de kristne vidne om, at Ektefæl-
let ikke er en menneskelig Forordning,
men en guddommelig Indstiftelse;
Børn er en Gave af Herren, og Livs-
frugt er en Løn. For det andet maa
vi ikke undlade, altid og med Lid-
kærhed at indskræmpe, at kristne
Børn tilhører en saadan Skole, i hvil-
ken Guds Ord raader, d. v. s. en kri-
stelig Menigheds-skole." Dette kan
vel være værd at tænke paa ogsaa for
os nordlige Lutheranere.

Bevar Hjemmet.

De amerikanske Hjem er i Fare,
skrider et engelsk Blad. Fornemme-
lig er dette sandt, hvad de store Byer
angaar. Der er saa meget af Loge-
Liv, Klub-Liv, "Coed Party"-Liv og
Forretning-Liv, som optager Tiden
og besværlig Mand og Kvinder, at
Hjemmene lider derved. Der er in-

gen Tid at spare at gøre Hjemmet
til, hvad det bør være.

Forretningen kræver Tid og Op-
mærksomhed. Uallige Møder i Lo-
ger og Klubber skal overværes, sa-
shionable Besøg skal gjengældes og
Kortpartier gives. Alt dette tager
saa meget Tid, at der næsten ingen
leaves til at gøre Hjemmet bygge-
ligt og indbydende. Dertil kom-
mer, at de sociale Baner og Tilstande
i de større Byer er af den Befraf-
fethed, at de lærer Børnene at vokse
op som Fremmede for Hjemmets
Hygge og Fred. Er det da underligt,
at, naar disse Børn vokser op til unge
Mænd og Kvinder, de da kjender lidet
til Hjemmet og brøder sig endnu min-
dre om det.

Naar Børnene er 5 Aar gamle jæn-
des de paa Skolen. Der bliver de
saa overløst med Arbejde gennem
hele Skoletiden, at de saa ingen
Tid til det hjemlige Liv. Den Tid,
de skulde anvende til Leg og Skole-
færd. Ved 16 Aars Alderen er
de færdige med Folkeskolen. De for-
ældre, som da ikke har Anledning til
at jænne sine Døtre til et College, sø-
ger at saa Arbejde for dem i Buti-
ker, Fabrikker eller som Bogholdere og
Skriftførere. De har allerede faaet
etlags Misbegreb for Hjemmet og det
hjemlige Arbejde. Det er ikke pent nok.
Svordedes skal saadanne unge Piger
saa Kjærlighed og Dygtighed til at
danne eget Hjem, naar den Tid kom-
mer, at de gifter sig? Det er unni-
ligt.

Følgen er ofte den, at om de en-
gang indgaar i Ektefæl, saa maa de
leie Kost og Logis paa Hoteller og
Restaurationer. Dette igjen levner
ingen Plads eller noget Pusle om at
saa Børn, og sølgelig er Hjemmets
vernende og opdragende Indflydelse
tabt for saadanne. Eftersom Tiden
gaar, bliver Livet mere og mere ens-
formigt for dem. Manden, som maa
sævne Hjemmets Hygge og Kjøselig-
hed, begynder at tilbeinge Næstenerne
borte. Hustruen bliver derover ner-
vøs, virekelig og misfornøiet. Smaa
Familietrætter begynder, som lidt ef-
ter lidt bliver almindelige og mere og
mere heftige. Det hele ender da gjer-
ne med Ansøgning om Skilsmisse.
En sørgelig Historie, som Bladene er
fulde af i vor Tid.

Nu, alt dette kunde saa let have
været forhindret, dersom disse Unge
havde været oplærte til at elske og
bygge sit eget Hjem. De vilde da ved
Indgaaelsen af Ektefæl søgt at
danne eget Hjem og ordnet det, efter-
som de havde Midler-til, selv om de i
Begyndelsen maatte have leiet Hus.
De vilde have afholdt sig fra Kort-
partier og kostbare Fornøjelser og

Tilstelninger, og lidt efter lidt vilde
de ved Lid og Sparommelighed ha-
ve været Giere af sit eget Hjem. Bel-
sigueljen af at have Børn vilde have
tjent til at drage deres Hjertes faste-
re sammen i gjensidig Kjærlighed,
Tillid og Agtelse.

Hjem — Iykkelige, dristige ameri-
kaniske Hjem er en stor Mangel i vort
Land idag. Men det sørgelige Føl-
gen er, at vort moderne, sociale Liv,
med dets Opdragelse af Baner er
saadant, at det gaar i en modsat Ret-
ning, fornemmelig i de store Byer.
Kan ikke denne Fare for vort Land
og vor Kirke stanses? Vi tror den
kan. Men hvorledes det skal gøres,
og hvor man skal begynde er Tan-
ker, som er vel værd at overveje for
enhver jand Kristen og Patriot,
Mand og Kvinde."

Du unge, tænk paa dette!

Tænk paa, at du har borte en Fa-
der og en Moder.

Tænk paa alle de Opførelser, som
dine Forældre har gjort for dig.

Tænk paa, at du bør blive deres
Støtte og Glæde i Alderdommen.

Tænk paa, at du kan føre dem med
Sorg ned i Graven, om du søger Iet
Selskab, som fordærver de gode Se-
der.

Tænk paa, at du blot engang er ung,
og at som man sjar i Ungdommen,
høster man i Alderdommen.

Tænk paa, at Tusender af unge
Mænd og Kvinder har forsvundet sit
Liv, fordi de ikke fulgte Forældres
og Væreres Raad.

Tænk paa dit store Vard haede
som skabt af Gud og som gjenløst
med Jesu Kristi dyrebare Blod, og at
det gavner dig ikke, om du vandt den
hele Verden, hvis du tog Skade paa
din Sjæl.

Tænk paa at leve for dine Med-
mennesker og je ikke alene paa dit
eget bedste, men ogsaa paa andres.

Tænk paa, at Tid er Penge, men
at Penge ikke er Tid. En tabt Tid
kan ikke sjaes tilbage.

Tænk paa, at Arbejdet fremmer
Sundhed og Velstand, men Ledig-
gang er en Rod til meget ondt.

Tænk aldrig paa noget, som er
lavt, urent og syndigt; thi Gud prø-
ver Hjertes.

Tænk ikke, at du kan komme frem
til Bølværes, hvis du ikke er adruelig,
arbejdssom og hyrdssom i din Ungdom.

Tænk aldrig, at den timelige Luf-
te kan tilfredsstille Sjælens Løst ef-
ter Gud og hans Salighed.

Tænk paa Gud paa alle dine Veie;
thi det er han, som giver dig Kraft
og skaffer dig Velstand.

Tænk paa Tidens Kortbed, Dødens
Bished og Evighedens Uendelighed.

Hvorledes en kinesisk kristen bestod en
stor Fristelse.

Giung er en indbydende kinesisk Pre-
dikant i Hankow i Londonmissionss-
elskabets Tjeneste. Hans maaned-
lige Løn er liden, kun Kr. 17.60.
Han har en Svoger i Peking, som
der har en indflydelsesrig Embeds-
stilling, men som ikke er nogen kri-
sten. Denne indbød Giung gjentag-
ne Gange at komme til ham; han
skulde skaffe ham en indbringende
Post. Tilfældt hnd han ham en Post
som Soldinspektør med en maanedlig
Indtægt af Kr. 280 og endog saa Ud-
sigst til en Stigning til Kr. 500, ja
indtil Kr. 900. Prædikanten kom
med Brevet til Missionær John og
spurgte: "Svad skal jeg gjøre?"

"Det staar Dem frit for at gaa,
Men De begiver Dem med Kristus ud
i Erkenen. Djævelen byder Dem
Velstand og høi Stilling, to Ting,
som har en stor Tillokkelse for en Ki-
neser. Hvorfor har De bestemt
Dem?"

"Jeg har det fuldkommen paa det
rene, at jeg affaar Tilbudet. Mat-
tæus forlod Toldboden og fulgte Je-
sus efter. Djævelen frister mig til,
at jeg skal forlade Jesus og sølge
Toldboden. Det vil jeg aldrig
gjøre."

"Men hvad siger Deres Hustru?"
"Hun betragter Sagen anderle-
des. Hun ønsker, at jeg vil modta-
ge Posten, fordi den rigelige Ind-
tægt vil sætte os istand til at gjøre
meget godt. Min Hustrus Pusle er
for mig en endnu større Fristelse end
Udsigten til de mange Penge. Jeg
forstaaar nu bedre Historien om Edens
Gave."

Den fattige Student.

Salme 37, 25: Jeg har været ung og
er bleven gammel; men jeg har
ikke set den retfærdige forladt eller
hans Sæd, naar den søgte efter
Brød.

Konrad Balding var en fattig
Prestesøn fra Hessen. Han mistede
tidlig sine Forældre og kom derfor i
Gulst hos en Farbroder, som drev en
liden Smandel, men i øvrigt var usor-
mende. De Gutter havde gode An-
læg, omhvarede hans Værelse ham til
at studere, og Farbroderen besluttede
ogsaa i Tillid til Guds Vistand at
lade ham gaa denne Vej, som stem-
mede ganske overens med hans eget
Pusle. Konrad viste megen Lid i
Skolen og blev med hæderlige Vid-
nesbyrd sendt til Universitetet. Her
blev den brave Ungling snart bekendt
med en Professor, som tog sig meget
af ham. Men denne venlige Mand
blev fort efter Tødet til et andet
Universitet, og Konrad stod nu igjen
alene med sine ringe Sjælpemidler.

Op selv disse skulde snart begynde ham; thi hans Farbroder døde pludselig, og dennes efterladte Formue, som var høist ubetydelig, tilhørte de umyndige Søer; Konrad fik intet uden nogle gamle Sølv- og Guldmynter, hvilke Farbroderen havde foræret ham i Julen og paa hans Fødselsdag, i det han nemlig havde frevet paa Papiret, hvori Mynterne vare indskrivte, at de skulde tilhøre ham. Dette uventede Tødsfald bedrøvede ham dybt, iffe saa meget for det jordiske Tab's Skuld, han derved led, som fordi han var gjenemtraangt af inderlig Hjærlighed og Taknemmelighed imod denne sin faderlige Ven. Han var endog saa til Sinds at overlade sine Sødsfendebørn de omtalte Penge; men disses Formynder raadede ham til at beholde Pengene som et Vaan; og derfor Gud engang gav ham et Embede, hvoraf han kunde leve, da vilde han jo have Leilighed til at tilbagebetale den lille Sum med Renter til sin Pleiefaders Arvinger.

Konrad vendte tilbage til Universitetet, hvor han studerede med den nderste Ehd og levede saa sparsommeligt, som det vel var muligt. Vinteren stod for Døren, og den stakkels Konrad havde iffe Raad til at hvide Brønde, som der paa Stedet var en dyr Artikel. Da forbarmede hans Bert sig over ham; han var nemlig Smed og opholdt sig det meste af Dagen i sit Værksted, hvorfor han tilbød den fattige Student, at han maatte læse og skrive i hans godt opvarmede Stue, saa meget han vilde. Winterhalvaaret gik nu til Ende, og i dette havde Konrad arbejdet meget og spist lidet; thi hans daglige Føde havde været Poteter, Brød og Ost; alene om Søndagen levede han noget bedre, thi da blev han færdig med sin Middag hos sin Bert. Vedangtet var det halve af hans lille Vrs allerede gaaet med; skulde han nu hvide sig nogle Klædningsstykker, fornødvendig Støvel, som han trængte haardt til, saa blev der kun ubetydeligt tilovers for den følgende Tid; og han havde endnu halvandet Kar tilbage, inden han kunde gaa op til Examen. Alligevel var han ved godt Mod, thi han havde lært at sætte sit Haab til Gud. — I Ferien besøgte han engang en gammel bekendt i sin Fødsel, som var Skolelærer. Denne, som var rig paa Søer, men fattig paa Penge, modtog ham med faderlig Hjærlighed og underholdt sig længe med ham om hans Stilling. En Dag sagde Vennen til ham: „Men hvorfor beslutter De Dem iffe til at gjøre en Rejse til Holland? De veed, at Deres Bedstefader har boet i Amsterdam, og jeg har hørt af Deres Faders egen Mund, at der endnu skal findes velhavende Slægtninge af

Dem. Hvad var det for en af dem, at hjælpe Dem til at fuldende Deres Studeringer? Og nu træffer det sig netop saa, at der i disse Dage gaar en Skibslærling til Rotterdam, som De uden Tvivl saa komme med for en Ubetydelighed, da jeg kjender Skipperen.“

Junglingen gik strax ind paa dette Forslag. Skolelæreren leiede en Bogen og kjørte selv med ham til Rhinen, talte der med Skipperen, forfærdede ham med en Del Væsenmidler, en gammel Overtraffe og nogle Penge, trussede ham hjertelig i Naanden og søffede ham Vaffe paa Rejse. Studenten kom i god Veibold til Rotterdam, og Skipperen, som iffe vilde høre nogen Betaling, sørgede for at han allerede den følgende Dag kom med et andet Skib til Amsterdam.

Her befandt Konrad sig nu paa en Gang i den store fremmede By, hvor enhver havde saa meget at gjøre med sig selv og sine Forretninger, at ingen agtede paa den fattige Student. En gammel Vørger, som var reist med ham fra Rotterdam, og som forstod Duff, fulgte ham hen til en Skjæftvejsgaard. Her satte Junglingen sig hen i en Strog, uden at nogen lagde Mærke til ham. Endelig forlangte han lidt Aftensmad, og man bragte ham langt mere, end han havde søstet; Kaffeleiet, som man anviste ham, var meget bekvemt, og han sov godt til den lyse Morgen. Men hvor forferdet blev han iffe, da han skulde til at betale Regningen, som læste næsten hele hans Kasse. Med et tungt Sind tog han sin Vadsæk under Armen og gik ud i Gaden. — Allerede i Rotterdam havde han erfaret, at en Salsbroder af hans Moder var for længere Tid siden død i Amsterdam, men at hans Søen levede og var en formuende Rjebmand, som iffe med havde en tuff Stoue og næsten bare tuffe Pøll paa sit Kontor. Han spurgte nu en Mand, som stod ledig paa Gaden, hvor denne Rjebmand boede; og da Stedet blev ham omvist, fik han en ny Straf i Livet, thi Manden forlangte en halv Gulden for sin Meilighed og vilde iffe lade sig noget afprutte. Saaledes stod Junglingen atter fattig og hjælpeløs i den vide Verden.

Fersksom troadte han ind i sin riges Slægtninges pragtfulde Hus. Man viste ham hen til Kontoret. Efter at han her i nogen Tid havde staaet ved Døren, uden at nogen agtede paa ham, spurgte man endelig, hvad han vilde. Han lod sig nu føre hen til Døren i Huset, navnlig sit Navn og fortalte i al Størhed sin Familjes Skjæbne. Den riges Hæfter betragtede Junglingen fra Top til Taa, vedblev derpaa rolig at skrive og spurgte endelig ganske koldt: „Nu,

hvad er da Deres Begjæring?“ Junglingen blev rød i Ansigtet af Forlegenhed, og Lærerne kom ham i Minne; han kunde iffe strax finde paa Ord. Da begyndte en af de yngre Derrer, en Svoger til den riges Hæfter, at tale om tuffe Liggere og Liggierier, greb efter nogle smaa Sølvstillinger og vilde overtraffe Konrad dem; men denne, som var dybt bevirget, bukkede og lode ud af Værelset, medens begge Vængemandene ganske ligegyldig satte sig igjen til at skrive i sine Bøger. — Da han nu atter var alene, gav han sine Lærere frit Vob. Det var allerede over Middag, og han vidste iffe, hvorledes han skulde saa saa meget, som han kunde iffe, for de saa Penge, han endnu havde hos sig, men endnu mindre, hvorledes han dermed skulde komme tilbage til Tøffland. Endelig kom han paa den Tanke, at han vilde skaffe sig ud af den dyre Stad og søge sig et billigere Stæd paa Vandet. Men han forvildede sig og kom med til et Sted ved Stranden, som laa langt borte fra den Vej, der gik ad Hjemmet til. Edbetiden var netop forbi, og Havet begyndte atter at stige med Floden, Stragerne og Allierne, som rigelig havde mærket sig ved Søgrundens Ford, hvilket Ulykken beredte dem, iffe ifrigende ind med Vandet. Da lærrede Konrad Lærerne af sine Fine, idet han sagde til sig selv: „Du, som leder Junglene under Dimmelen og giver Ramminger, som raabe til ham, han vil vel heller iffe forlade mig eller saa Naanden af mig; nei, han vil haade idog og imorgen besjarme mig mit Brød og føre mig hjem til mit fædre Fædreland.“

Medens han saaledes gik ved Stranden, saa han, at Havet skyllede en Flaaske op paa Vandet, hvoraf noget hvitvint skinnede frem. Han bemærkede, at der i den vel tilroppe og forglemte Flaaske laa et Stykke Papir, og han kunde tydelig læse igjennem Glasflet den Mand's Navn, til hvem det var bestemt. Dreven af Rødgierighed vilde han først saa Flaasken itu og tage Papiret ud, da en Mand, som netop i det samme kom forbi, raadede ham til at bringe Flaasken naabnet til den Rjebmand, hvis Navn stod paa Papiret; thi paa denne Maade meddelte undertiden Søfolk, naar de er nær ved at forlise, en og anden vigtig Efterretning. Efter nogen Betænkning besluttede og saa Konrad at overlære Flaasken til det betegnede Handelshus. Han havde desuden erfaret af Manden, at han var gaaet vild, og at han, for at komme til Rotterdam, maatte vende om igjen og tilbagelægge en stor Del af Staden.

Da han endelig efter en ussommeligt Vandring havde fundet Dan-

delshuset, som skulde have Flaasken, var det allerede blevet Aften. Iffe uden Krugt træder han ind; thi han tænkte ved sig selv: „Der kom du til Vandemand og Slægtninge, og man behandlede dig dog saa foragteligt; hvorledes vil det da gaa dig her iblandt aldeles fremmede?“ Han trof imidlertid en Tjener og fortalte ham, hvad hans Grunde var. Denne viste ham hen til Kontoret. En venlig, gammel Mand, Husets Eier, modtager Flaasken, hvilken han aabner, i det han byder Konrad at sætte sig ned. Efter at have læst Papiret, siger han paa tuff: „Hvad være lovet, at vi imidlertid have faaet noe og beder Efterretninger; Skibet, som den Gang man satte Flaasken i Havet, havde i stor Fare i Kanalen, er reddet og ligger nu her i god Veilighed for Anker. Alligevel skal jeg med Fornødvendighed give Dem noget for Deres Meilighed.“ Med disse Ord tog den gamle Herre nogle Guldpenge og satte Junglingen dem. Denne modtog dem og takkede, hvorpaa han bukkede og vilde forsvare sig bort, da Rjebmanden kaldte ham tilbage og spurgte ham om hans Navn og hans Fødsel.

„Jeg heter Konrad Balding,“ sagde Junglingen, „og er fra Vedden.“

„Hvorledes?“ spurgte den gamle Herre; „er Deres Fader iffe Pøll i R.? —

„Min Fader var rigtig nok Pøll paa dette Sted; men han døde allerede for ti Aar siden.“

„Og Deres Moder?“

„Hun overlivede min fædre Fader kun i nogle Maaned.“

Rjebmanden vilkede en Laane af sine Fine, tog Junglingen i Naanden, hvilken han trobjertigt rystede, og sagde:

„Jeg byder Dem velkommen i mit Hus. Deres fælle Fader har engang optaget mig i sit Hus, da jeg kom til ham som en fattig, ung Soldat, og i hele ser Uger behandlet mig som en Broder, hans og Deres afdøde Moders enbarns søn. Jeg skylder jeg mest Gud mit Liv, ja, hvad mere er, jeg har Deres Faders velsignede Omgang og Indflydelse paa mit Hjerte at takke for et andet og endnu bedre Liv, som siden den Tid iffe har været uden Krugt; jeg er ved ham kommen bort fra mine Ungdoms-Forbildelser og er bleven omvendt til Herren min Gud. Senere kom jeg hid, begyndte min uaværende Virksomhed i dette Hus, hvis Eier blev min Svigerfader, og Gud har rigelig velsignedt mig. Men nu maa De gaa med mig ind til min Familie.“ Konrad satte sig snart saa inderlig vel i den brave Hollenders Hus, som om han havde kjendt det fra Barndommen af. Men Færiene gik nu til Ende, og den unge Mand maatte derfor tænke paa

sin Hjemreise. Hvor overrasket blev han ikke af Glæde, da han Togen før sin Afreise fandt en Raffert kold af Klæder og Uvned paa sit Bærelse og af den adle Ridsmand modtog en Anvisning, efter hvilken et Handelshus i Kassel skulde paa ubestemt Tid udbetale ham hvert Ajerdingaar 100 hollandske Gulden (70 Rd). Tødt besvaret stilledes han fra sin faderlige Ven. Det var ikke sidste Gang, han saa ham. Thi da han havde fuldeudt sine Studeringer i Göttingen, kom han efter Ridsmandens venlige Indbydelse atter til Holland og erholdt der ved Guds befunderlige Styrelse et Embede, i hvilket han virkede i mange Aar med Velgaaelse, ligeisom han ogsaa blev gift med sin Begjærers Datter og levede med hende et lykkeligt Hjem. Men da Balding glemte ikke sin Pleiefaders Børn i Høsten, men sørgede godt for dem, saa at ogsaa de med Tiden kom i en hørdelig og selvstændig Stilling.

Det behagelige Hode.

Salme 37, 37: Vag Sind paa Retfærdighed og giv Aagt paa Oprigtighed; thi enaadens vil det gaa vel paa det sidste.

I Proffstad i Tyskland levede en røstfærdig Bønde, som hed Røst. Han sad først i Bøstænd, men en ødelæggende Krig bragte ham i Gæld, og da der atter blev Fred i Landet, forterrede en heftig Aldermand hans Guld og hele hans Gudde. Han havde ikke Pengene til at bygge et nyt Hus for og vidste intet andet Raad end at sælge Brandstedet til en rig Bønde, som tillige overtog hans Gæld. Derpaa vandrede han ud tillige med sin Kone og søgte ind i et andet Sogn. Der levede de i stor Trang; de arbejdede vel, saa meget de kunde, men var allerede begyndt til Kær, saa at Kvæstene slog dem fæll, og de havde derfor endt ved at tjene Høden. De undsaa sig ved at bede andre om noget, og de havde saaledes oftere maattet lide Kær, hvis ikke nogle velhavende Folk i Sognet frivillig havde understøttet dem.

Engang stod den gamle Mand med vandte Pine ved Vinduet og saa ud paa Gaden. Hans Hjerter var befæstet; thi Kæden havde endnu aldrig været saa stor som for Sieblistet. Det var en Søndag, og han hørte Kløffernes ringe. Han saa velklædte Mand og Kvinder fra de nærliggende Bøer gaa forbi sin Dør til Kirken. De tænkte han paa de forrige Tider, i hvilke ogsaa han havde mødt denne Luffe. Nu kunde han ikke mere komme i Guds Hus, fordi haade han og Konen manglende de fornødne Klæder. I sin Bekymring tog han en gammel Salmebog og bladede deri for at finde en Salme, som handlede om, at

Gud løder Jæglene under Himlen. Som han stod der med Bogen i Haanden saa han en ung, velklædt Mand, som kom gaaende og satte sig ned i Græsset ikke langt fra Huset, for at hvile sig lidt. Han ophævede sin Kuffetasse, tog nogle Papirer frem, som den løselige igjennem, lagde dem sammen igjen og pantede dem i Vognen. Derpaa rejste han sig op og forlætt sin Vandring.

Straks efter gif den gamle ud, for at træffe en Sønde frisk Vind og alene sin Rummer i Betragtningen af den skjønne Natur. Han kom tilfældigvis hen til det Sted, hvor den fremmede havde siddet. Der skinnede ham noget hvidt i Høden. Han troede nærmere; det er et Stykke Papir, som er lagt sammen. Han tager det op, sætter det, og hvor forbaerles han ikke, da to store Guldstykker skinner ham i Synene!

„Moder," raalte han, „kom herud!" Og da hun kommer, vedbliver han: „Se her, hvad en Vandringmand nemlig har tabt. Ved du, hvad det er?"

„Ja, saaledes gaar det," sagde Konen; „naar Kæden er sterkt, er Hjælpen nærmest. Jeg var meget fulten, Fader, men jeg vilde ikke slippe noget; og du trængte vist ogsaa til at saa noget at spise. Og se her, hvorledes din Kiste ser ud! Det er mer end nok til en m, og for mig til et Hjert. Saa kan vi altså komme i Kirke. Gud hjælp!"

„Ja," svarede Manden, „Gud hjælp, men ikke ved disse Pengene. Jeg siger dig jo, at de tilhøre en Vandrer; han kan endnu ikke være langt borte."

„O, han behøver dem maatte ikke," mente Konen; „han prøver jo vist ikke stort om dem, ellers vilde han have været forsigtigere med dem."

„Det er sandt nok," svarede Manden. Derpaa betænkte han sig et Stund. Han kom i Tanker om sin store Kær, begyndte at snakke i sin gode Beslutning og var tilfreds om, hvad han skulde gjøre. Da snart besluttede han sig og sagde: „Nei, nei! Se her, hvor godt Bøden staar! Folk her paa Gynen kunne vist ikke fortære den alene; de vil se nok betænke os med noget deraf. Høsten er nær, og denne Høst kunde jo tage os hørt fra Verden. Sært gaar Bøden over vor Grav — og skulle vi saa nær ved Gæben gøre os skaldige i nogen Hærlighed? Jeg bliver bange, Moder, ja meget bange. Fort, deri med Pengene! Det er for mig, som var jeg allerede død og stod for Verdens Dømmen, og han sagde til mig: „Du har dine Gravhaare med Kær, og for et Par Guldstykker har du opofret dem; skal dig dog!"

Denne Tale gif Konen saaledes til Hjerter, at hun blev vel forfrættet og raalte: „Herre Jesus, vi vilde hellere hulle ihjel. Du har Ret, Fader; det gjælder om at bevare en uskadt Samvittighed. Du gjør mig haade angst og bange; jeg fryser og bærer, som havde jeg allerede stjaalet. Løb, løb, alt hvad dine gamle Ven formaa; jeg vil bringe dig din Hæder. Hør du kunde indhente den fremmede." Medens Konen gif ind i Huset, kom den gamle angstelig hen efter Veien. Hun kom snart tilbage med Stoffen, takte ham den og sagde: „Der, Fader, og nu afsted i en Kort! Vandveien bugter sig meget her; naar du følger Fodstien igjennem Skovet, saa kan du nok indhente ham neden for. Skynd dig blot!" — Disse Ord raalte hun efter ham; thi hun var allerede paa Veien. Hun bød sig for søer og Fred hastig frem, i det hun austrængte alle sine Skræfter. Men da det forekom Konen, at det endnu gif for langsomt, hede hun angstelig efter ham, greb ham under Armene og sagde: „Næ, er dog noget raskere end du; derfor er det bedst, at du støtter dig paa mig."

Saaledes itede Hæderparret igjennem skovet og vare snart ved Udgangen deraf. Nu havde de naaet Vandveien igjen, og de saa med indværlig Glæde, at de vare komne foran Vandringmanden. Da de nu traf denne, tog den gamle Mand Ordet og sagde:

„Min Herre, her er to Guldstykker, som De vist har tabt af Deres Kuffetasse henne i Græsset ved Høden."

— Hødingen betragtede begge de gamle med Høstgæst og Forundring; derefter fattede han et Pæ paa deres løbende Klæder og sagde med Deltagelse:

„I synes at være fattige!"

„Meget fattige, min Herre," svarede Manden.

„Men vi vilde dog gjerne bevare Veligheden," sagde Konen.

Hødingen var i Tvivl, om han skulde modtage Pengene; endelig tog han de to og sagde:

„Jeg tager dem igjen, fordi jeg maatte have dem nødvendig, hvor jeg vil dem. Dog vil jeg give eder noget, som jeg kan undvære i Dag, og naar jeg kommer tilbage, da skulle I se, at der gives Kæmper, som vide at sætte Pris paa Verden bed forenet med Armød. Jeg gaar nu hen, for at besøge mine Forældre, som jeg for tolv Aar siden forlod som ung Høndersvend. Jeg har i ellers Aar intet hørt fra dem og ved derfor ikke, hvilke Casterdigheder de for Sieblistet befinder sig i."

Den gamle saa betænkelig paa sin Kone og sagde:

„Hører du, Moder? Sagde jeg dig ikke nok, at den fremmede kunde

behøve Pengene? — Men, min Herre, hvor kommer det sig, at De i saa lang Tid intet har hørt fra Deres Forældre?"

„Efter at jeg var reist fra dem," svarede Hødingen, „arbejdede jeg et Aar i Hamburg. Jeg lod mig da overtale til at gjøre nogle Reiser til Søs. Jeg blev vel et Par Gange hjem, men sit intet hørt. Maatte har mine Forældre ikke faaet Brevene, maatte lever de ikke mere. Til sidst var jeg nogle Aar i Patavia i Østindien, og den Herre Gud har rigelig velgaaet mig. For her Uger siden er jeg ankommen til Hamburg igjen; jeg er der blæst bort med min forrige Welters Tatter, og om to Maaneder skulle vi have Brullup. Nu fattes mig intet i min Luffe, naar jeg blot faar at vide, hvorledes det gaar min Fader og min Moder. Derfor har jeg selv begivet mig paa Veien, og Gud give, at jeg saa træffe dem i god Behold, og at de ville beslutte sig til at rejse med mig, for at tilbringe deres Alderdomsdage i mit Hus."

Begge de gamle havde en eneste Søn, som ligeledes havde været borte i tolv Aar. Medens den fremmede saaledes stod og talte om sig selv, faldt deres egen Søn dem ind, om hvem de ikke vidste, om han endnu levede. Endelig kom de paa den Tanke, at denne fremmede selv maatte kunde være deres Søn. De betragtede ham nøje, og det forekom dem stedse sandsynligere. De toge heller ikke fejl. Men at de ikke straks kjendte ham, kom deraf, at han i de tolv Aar havde forandret sig meget. Han kjendte heller ikke sine Forældre; thi paa Grund af den Kær og Armød, hvori de saa længe havde levet, vare de ogsaa bleve meget forandrede og ufærdige. — Efter at den gamle længe havde set paa Hødingen, vendte han sig til sin Kone, blandede ad hende og sagde sagte: „Moder, kommer det ikke ogsaa dig saaledes for?" — Derpaa spurgte han den fremmede: „Hvor langt har De endnu til Deres Hjem, min Herre?"

„Der skal endnu være fire Mil herfra til Proffstad," svarede Hødingen. Da den udvalte Ordet Proffstad, udbredte begge de gamle deres Arme imod ham og raalte:

„Al, Proffstad, Proffstad!" — Hødingen gjenkjendte dem endnu ikke og spurgte hell forfrættet:

„Hvad betyder dette? Er I kjendte i Proffstad? Min Fader heider Røst."

Nu faldt begge de gamle ham om Halsen og raalte, bekræftet af Glæde:

„O Wilhelm; o min Søn! min gjenfundne Wilhelm!" Sømmen var næsten maalt af Overraskelse og Glæde. Han fremstammede hun de Ord: „Min Fader, min Moder!" Endelig

begyndte den gamle: „O Moder! nu har al vor Råd en Ende. Moder! Wilhelm! lader os falde paa Sten og briste Gud, som har gjort alle Ting vel, langt over hoved af kunne bede og forltaa. Hans Ravn være evig lovet!“

En Bogs Historie.

For mange Aar siden blev der en Nat paa Jndbrud hos en rig Ridsmand i Baltimore. Lovens loj ikke blot alle de rede Peng, som de kunde faa Jngtre i, men slæbte ogsaa en stor Mængde verdifulde Ting med sig. Quets Eier var imidlertid, som sagt, en rig Mand, der nok kunde bære det Tab, som han havde lidt. Alligevel var det dog en af de staaende Gjenstande, som det bedrøvede ham meget at have mistet, det var en Bog: den bekjendte „Punans Pilgrimsreise“. Da han var 14 Aar gammel, havde hans Søndagskolelærer paa sit Tedselske Klenket ham denne Bog og taget det Væste af ham, at han hver Dag vilde læse et Kapitel i Bibelen og mindst to Sider i „Pilgrimsreisen“. Samvittighedsfuldt havde han hidtil holdt sit Væste, og rig Beflygelse havde i timelig og aandelig Nedsende havde været Følgen deraf. Den rige Mand var derfor meget bedrøvet over, at Lovens havde frataget ham netop denne Bog, der var ham en dyrebær Erindring og tillige havde været ham til saa stor Beflygelse. Imidlertid — han vidste at troste sig over dette Tab. Han kiggede sig et nyt Exemplar af „Pilgrimsreisen“ og læste nu i dette med samme Iver som tidligere i det staaende.

Deretter forløb en Skæffe af Aar. Den rige Mand blev gammel og sygelig og maatte for sin Selvbred Skold tilbringe en Vinter i Jacksonvill i det nordvestlige Texas. Under Opholdet her til ham en Dag Besøg af en fremmed Herre, som overrakte ham en Bog. Den gamle Mand oabnede Bogen og saa til sin store Forbaufelse, at det var hans Hæde „Pilgrimsreise“. Som for mange Aar siden var bleven stjaalet fra ham saa udbød sig naturligvis en nærmere Fortælling af den fremmede. Denne talte da saaledes:

„De vil uden Tvil mindes, at der engang for mange Aar siden stode et Jndbrud i Deres Hus. Jeg var en af Tvøene. Mandt de mange Sager, som vi i endelig skræbde sammen, befaandt sig ogsaa denne Bog; den tilfaldt mig, og jeg tog den med mig hjem. Efterat jeg, for at afværge Narra for Odbagelse, havde revet det forreste hvide Blad ud, hvorpaa Deres Ravn stod, og derpaa mishandlet Bindet saaledes, at Bogen omtrent blev afjendelig, lafste jeg den hen i

en Strog, hvor der saa nogle andre Loveløfter. Der saa den længe upaaagtet indtil jeg engang i en ledig Time tog den og begyndte at læse den. Vogen oplod mine Sine. Jeg erkjendte, at jeg havde i Hæden „Jordarvælle“, og besluttede at gaa ud fra den. Men jeg fik Søndheden at føle af det gamle Ord: „Som man reder, saa ligger man.“ En af mine Stameroter blev nappet under et Jndbrud, og derved blev hele Tvøbunden ophaget og sat i Lugtuset — jeg ogsaa, ofjant jeg allerede havde ffitt mig fra den. I Lugtuset kom jeg ved fortset Pæsning af Deres Bog, som jeg altid havde hos mig, til en leende Tro paa Jesus. Efterat jeg havde udfaaet min Straf og var sluppen ud af Jængslet, forlod jeg Baltimore og drog til Texas. Der lyktes det mig ved Guds Gjalp ad redelige Veie at finde et rigeligt Udfomme. Fortællinger har i disse Dage netop ført mig til denne Bog, og da jeg her paa Hotellet, hvor jeg bor, imorges gjenemlæste Visten over Gjefterne, opdagede jeg Deres Ravn. Jeg er nu kommen for at bede Dem om Tilgivelse for det tidligere begjærede Lovet, og for at sige Dem, at jeg er rede til at udrede en hvilkenhelst Erstatning. De maatte fravæ. Hun Bogen saa De lade mig beholde; da den har været Midlet havde til min timelige og evige Jrelse, kan jeg ikke skilles fra den.“

Den gamle Mand havde hørt omerksomt til. Efter en kort Pause rakte han den fremmede Haanden og sagde: „Jeg tilgiver Dem af hele mit Hjerte. Sid de altid man betæres paa den gode Veil! Din Erstatning vil jeg ingen Tale have. Vel har Tabet af Bogen, der er mig en dyrebær Erindring om en afjød Ven, i sin Tid bedrøvet mig meget; men nu er jeg glad og lofnemmelig for, at denne Bog i Guds Haand er bleven Midlet til Deres Jrelse. Jeg tror derfor ikke at kunne ære Mindet om min fordums Lærer bedre end ved at lade Bogen blive i Deres Haender. Den være fra nu af Deres evigværende Gienom! Derren være med Dem paa Deres fremtidige Væst!“

PACIFIC DISTRIKTS PASTER.

- Aaberg, O. H., Parkland, Wash.
- Borge, O., Box 14, Lawrence, Whitman County, Wash.
- Bretvik, G. J., Chinook, Wash.
- Blackman, J., Box 175, Rockford, Wash.
- Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Euroka, Cal.
- Bjerke, A. O., 1518 Donovan, So. Hollingham, Wash.
- Blicher, P., Bothell, Wash.
- Baakson, H. E., Silvana, Wash.
- Brevitz, T. L., Teller, Alaska.
- Christenson, M. A., 523 Athens Ave., Oakland, Cal.
- Carlson, L., 544 Harrison St., San Francisco, Cal.
- Dale, J. O., Bothell, Wash.
- Eger, Olaf, 1707 So. 1 St. - Phone: M 4270.

- Foss, L. C., 2510 Lombard Ave., Everett, Wash.
- Grynberg, O., 2428 Howard St., San Francisco, Cal.
- Hagen, O., 425 E. 10 St., Tel. East 431 og B 1129, Portland, Ore.
- Hastvedt, S. B., 927 34th St., Oakland, Cal.
- Harstad, R., Tel. State 64, Parkland, Wash.
- Hellekær, O. C., Genesee, Idaho.
- Holten, O. M., 514—54th St., Coeur d'Alene, Idaho.
- Holmdahl, O. K., Parkland, Wash.
- Jugheimson, H., Fir, Wash.
- Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.
- Larson, W. A., 1409 O St., Sacramento, Cal.
- Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.
- Norward, C. H., B 622 Webster St. Phone: 5574, Spokane, Wash.
- Orsted, O. J., 1469 Humbolt St., Tel. Main 2707, Hollingham, Wash.
- Pedersen, N., 1009 Milpas St., Tel. Home 1718, Santa Barbara.
- Preus, Ove J. H., 1707 So. 1 St. Phone: M 4270.
- Slub, H. A., Tel. Main 4438, 1215 Thomas St., Seattle, Wash.
- Sorenson, H. W., Box 4, Newman, Cal.
- Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.
- Tjernagel, H. M., Starwood, Wash.
- Vingelstad, O. A., Ballard, Wash.
- White, A. O., Silverton, Ore.
- Xavier, N. P., Parkland, Wash.

PACIFIC DISTRIKTS PASTER OG MENIGHEDER.

- Newman, Cal.**
Gudstj. Iste og 3die Søndag i hver Maaned. Kl. 2 i den luth. Kirke. Søndagskole Kl. 1.
- Steakton.**
Gudstj. 4de Søndag Kl. 2:30.
H. W. BØRHENSEN, Pastor.
Santa Barbara, Cal.
- St. Paul's English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 10th St., San Francisco; telefon: 2222 Howard St. Services: Sundays at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.**
E. M. STENSRUD.
2222 Howard St. Phone: Market 3148
- Oakland, Cal.**
St. Paul's English Ev. Luth. Church, Third & Linden Sts. Services: Sundays at 11 a. m. Sunday School 10 a. m.
- Fruitvale.**
Masonic Hall—Services the 1st and 3rd Sundays of every month at 3:30 p. m. Sunday School every Sunday 2:30 p. m.
- Hayward and Russell.**
Services the 4th Sunday of every month at 3 p. m. and 5 p. m.
E. H. HUSTVEDT, Pastor.
- Sacramento, Cal.**
Vor Frelsers dansk ev. luth. Menighed—Gudstj. Iste og 3die Søndag i hver Maaned. Kl. 11 Form. og 7:30 Aften. 2den og 4de Søndag Kl. 7:30 Aften i Pythian Castle, Hj. af 8de og J Sts.
- Salmon.**
Livermore, Pleasanton, Paso Robles, San Luis Obispo.
Gudstj. efter Tillysning.
W. A. LARSEN, Pastor.
- Bellingham.**
Zions lutherske Kirke, Grant St. nær Gladstone. Gudstjeneste hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 7:45. Alle Formiddagsgudstjenester

holdes i det norske Sprog og alle Aften-gudstjenester i det engelske Sprog. Søndagskole Kl. 10 Formiddag.
O. J. ORDAL, Pastor.
1400 Humbolt St. Tel. Main 2762.

Tacoma.
Vor Frelsers Ev. Luth. Kirke, Hj. af 17de og So. J Sts., Cahle og So. K St. Cars. Gudstjeneste hver Søndags Formiddag Kl. 11, Aften Kl. 8. Søndagskole Kl. 9:30.
OVE J. H. PREUS, Preat.
1707 So. 1 St. Phone: Main 4270.

Portland, Oregon.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelsers Kirke, Hjørnet af E 10 og Grant St. Tag Sellwood eller W. R. eller W. W. Sporvogn til E Grant St.

Keelo.
Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGGER, Pastor.

Silverton, Oregon.
Gudstj. Iste, 2den og 3die Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. Iste og 3die Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsforeningen møder 2den Søndag Efterm. i Maaned.

Barlow.
Gudstj. sidste Søndag i Maaned, Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maaned, Kl. 7:30 Aften paa norsk.

So. Davis.
Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.

Astoria, Oregon.
Astoria Østnorske ev. luth. Kirke af den norske Synode, Hjørnet af 29de og Grand Ave. Gudstjeneste hver Søndag, undtagen den første i Maaned; Formiddag Kl. 10:45 og Aften Kl. 2.

Quincy.
Gudstjeneste den første Søndag i Maaned Kl. 11 Formiddag.

Oak Point og Alpha, Wash.
Gudstjeneste efter Tillysning.
THEO. P. NESTE, Pastor.
417—29th Street.

Genesee, Idaho.
Vor Frelsers—Gudstjeneste som Regel hveranden Søndag Kl. 11 Form. Søndagskole Kl. 10 Form.
The Eng. Luth.—Services every other Sunday at 3 p. m.

Clarkston og Lawiston.
Gudstjeneste en Gang i Maaned. Søndagskole for Gudstjenesten.

Kamiah og Kooskia, Kennewick, Joel og Havel.
Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLERSON, Pastor.

Starwood, Wash.
Trefoldighed—Iste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3die og 4de Søndag Kl. 11 Form.

Freaborn.
Gudstj. Iste og 3de Søndag Kl. 11 Form.

Camano.
Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.

Florence.
Gudstj. 3de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TJERNAGEL, Pastor.

Seattle.
Immanuel's lutherske Kirke af den Norske Synode, Hjørnet af Olive St. og Minor Ave., Lake Union est.—Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagskole Kl. 9:45.

H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel.: Main 4438.

Kasserer for Indremissionsionen i Pacific Distrikt
T. K. SKOV
2128 South J Street

Parkland.

Mrs. G. D. Nelson, som med sine to Smaa gutter har været her paa nogle Ugers Besøg hos sin Moder, Mrs. Lemuel, rejste Onsdag Aften tilbage til sit Hjem i Dakessdale, Washington.

Fredag Morgen brødte en stug Kløkke paa den elektriske Bane, der gaar ud til Puyallup. To Sporvogne stødte sammen med den Følge, at mange Venner blev mere eller mindre alvorlig kørt. En er allerede afgaaet ved Døden som Følge af den Beskædigelse, han fik. Blandt de alvorligere tilfældekomne er Mr. Wm. Wilson, en gammel Settler her paa Parkland. Mr. Wilson er en ældre Mand, ca. 70 Aar, og man frygtede en Tid for hans Liv, men han siges dog nu at være lidt i Bedring. Han ligger paa Fanny Paddock Hospital, Tacoma.

Mrs. Nellie Tegland tilbringer en Del af Sommerferien i Kennewick, Washington.

Et Sangkor er under Opjælling. Hr. George Johnson skal være Instruktør. Et godt Kor er netop, hvad vi burde have. Der er Kræfter nok. Saa, I Godtsfolk, vis nu eders Interesse for Sagen ved at slutte eder til; og lad det blive et drabeligt Kor, som ved sin Sang kan komme til at løfte og begeistre baade sig selv og andre. Sangen har Lydning, og derfor den gyder. Over dit Arbeid Forklarelsens Skin! Sangen har Barne, og derfor den bryder. Stivhed og Frost, saa det tør i dit Sind!

Paul Xavier agter at rejse tilbage til Alaska med Dampskib, som afgaar fra Seattle idag.

Solfkin og Hede har vi haft her ogsaa i den senere Tid. Mandag denne Uge viste Thermometret saa højt som 88 Grader, og det haender ikke ofte i denne Del af Verden. Men saa har vi til Gjengjæld lige ubefrøvelig deilige, koldige Nætter, saa ingen behøver at tage Søvnen paa Grund af Heden.

Kvindeforeningen mødte Onsdag denne Uge hos Mrs. S. Stuland. Medlemmerne er flinke til at møde frem, og de fortjener baade Tak og Ros for deres ivrige og ihærdige Arbeide.

Mrs. Else Jurgensen og Datteren, Mrs. Olive Christensen, rejser denne Uge til Wilbur, Wash.

Bed Børnehjemmet staar alt bra til. Børnene er friske og raske og trives vel.

Judkommet til Børnehjemmet i Parkland.

Brook Johnson ..... \$ 3.00
 Bed T. A. Skov fra Kvindeforeningen i Vor Frelser's Menighed, Fresno, Cal. . . . 20.00
 Bed Past. M. Borge fra Past. S. O. Nordbys Skald. 5.00
 Past. Væs Skald 10.00
 \$38.00
 H. S. Raberg, Kass.

Judkommet til Judreisation Pacific Distrikt.

Bed Past. S. M. Zjernagel: Konfirmationsoffer i Stanwood, Wash., \$30.15; Konfirmationsoffer i Camano, Wash., \$25.05 ..... \$55.20
 Bed Past. A. O. Vjerke: Konfirmationsoffer fra Vor Frelser's Menighed, South Bellingham, Wash. 18.85
 \$74.05
 Tacoma, Wash., July 14, 1908.
 T. A. Skov, Kass.

Den samme.

En Kvinde, som Herren har brugt til meget Arbeide for sig, fortæller:

„I Begyndelsen af mit Kristentliv, som der en Tid, hvor en stor Fristelse stadig pinte mig. Over Gang jeg Uger igjennem nærmede mig Gud, begyndte den samme Kamp. Lange og frugtesløse var mine Anstrengelser for at seire; jeg havde endnu ikke lært, at det er Troen alene, som frelser. En Dag knælede jeg atter i bitter Sjælenød, og jeg udbrød fortoilet: „Herre, se, den samme Elendighed! den samme Fristelse!“

„Og sterkt og mildt og klart, „som mange Vandes Vd,“ lod Herrens Svar i min Sjæl: „Og den samme Frelser, den samme Jesus Kristus!“ Hjerte Læser, tænkt over disse Ord og husk, hvad en trofast Herrens Efterfølger en Gang sagde: „Fremad! Til Seier i hans Ravn, der aldrig har tabt et Slag.“

Landsmænd.

Hvis de ønsker at bo paa et Sted hvor eders Børn har rigelig Adgang at faa en god Skoleuddannelse, saa kom til Parkland, Wash., og sikke eder et Hjem nu, til rimelig Pris. For Lotter eller Land i større eller mindre Stykker bør man henvende sig til John Stensrue som boer paa Stedet, eller man vil træffe ham ved at gaa ind paa Cultums Office, 402 Bernice Bldg., Tacoma, Wash.

Attend
The Pacific Lutheran Academy
and
Business College

The Pacific Lutheran Academy and Business College offers the following courses: Preparatory, Normal, Commercial, Stenographic, College or University Preparatory, Music.

In addition to offering the above regular courses the school also aims to meet the needs of students who can attend but a short time each year.

It also aims to afford students an opportunity to make up deficiencies in particular branches, to prepare for teacher's and civil service examinations, to study and review the common and high school branches etc.

The privilege thus afforded students of selecting just such subjects as they need and completing them in from three to six months makes this school accessible to a large class of students who are unable to pursue successfully an inflexible course of study.

Students are received any time without examination, and will find classes to suit them.

Total expenses of tuition, room and board for nine months \$160 six months \$110, three months \$60.

Fall term opens October 1. Winter term opens January 7.

Write for the new illustrated catalogue explaining the many unique features of this school.

Address N. J. Hong, President, Parkland, Wash.

Dr. S. J. Torney; Practice limited to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses fitted. Red Front Bldg., Bellingham, Wash.

STANWOOD

FEED & SALE STABLE

Rigs for Rent — General Teaming

J. W. Hall, Propr.

GEO. M. MITCHELL

Attorney at Law
 Notary Public
 Wills and Probate Matters receive careful attention
 Stanwood, Wash.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail.
 Stanwood, Wash.

J.T. WAGNESS

PHOTOGRAP ER
 Latest and up to date work
 STANWOOD Wash.

The Post Office
 Confectionary Store.

Everything in our line, Large stock of latest and standard stationery
 D. CARL PEARSON.
 Stanwood, Wash.

KLAEBOE DRUG CO.

(Incorporated 1908)
 For Specialist er at ekspedere Recepter medbragte fra de skandinaviske Lande.
 Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertaker and licensed Embalmer
 STANWOOD - WASH.

Hafstad & Johnson,

Heavy Shelf Hardware
 STANWOOD . WASH.

Dr. Hartman

Examineret Læge
 Fra Kristiania Universitet.
 Sunjet 171 Independent 16
 Stanwood, Wash.